

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת לבנות "עין חמד" - מקלרת ציון

פְּרֻשֶׁת תְּרוּמָה - הפל הולך אחר הַיִּסוּד

"וְעָשִׂיתָ אֶת הַקְּרָשִׁים לְמִשְׁכַּן עֲצֵי שֹׁטִים עֹמְדִים"

(שמות כו, טו)

כפי שצפה ברוח-הקודש, שבני ישראל יעשו משכן במדבר!

ובכן מעתה, ברור מדוע לא שלטה יד אויב במשכן שנעשה מארזים אלו ומדוע עצי השיטים עומדים לעד ולעולמי עולמים, שכן בארזים שניטעו בכוונה טהורה, במסירות ובמחשבה תחילה לשם קדושת המשכן- איש אינו יכול לשלוח את ידו!

וכמובן, אין הדברים אמורים רק באשר למלאכת המשכן. עלינו לדעת כי הוא הדין לכל מעשה אשר אנו עושים.

מעשה הנעשה בכוונה טהורה- לשם שמים בלבד וללא כל נגיעות אישיות - הינו בר קיימא לעד ולעולמי עולמים ולא יתבטל. לעומת זאת, מעשה אשר יש בו חיסרון בטהרת כוונתו - עלול להתבטל מן העולם!

אם נחנך את ילדינו, אם נבנה את ביתנו, על יסודות נאמנים של כוונה טהורה לשם שמים- מובטח לנו שיהיו מעשה ידינו בר קיום לעד ולעולמי עולמים.

זהו הכול הגדול של כוונה מלכתחילה לשם שמים בלבד ללא שום פניות, זכותינו ואף חובתינו להשכיל ולנצל זאת!

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א

חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

זמני לכת

ע"י	קניסת לכת	צאת לכת	זמני חס
י"ט	16:44	17:57	18:33
כ"א	17:01	17:54	18:29
מיוסף	17:01	17:54	18:29
כ"ב	17:04	17:57	18:32

בגמרא (סוכה מה ע"ב) מובא: "עצי שטים עומדים - שמא תאמר אבד סיברם ובטל סיכויין? תלמוד לומר: "עצי שטים עומדים" - שעומדים לעד ולעולמי עולמים".

אנו מוצאים בדברי הגמרא, שאף על פי שאוהל מועד כבר נגנז ואינו עימנו, מכל מקום הוא לא אבד חלילה - אלא עומד לעד ולעולמי עולמים.

ולכאורה עלינו להבין: במה שונה המשכן, אשר לא אבד ולא יאבד לעולם מבית-המקדש שחרב פעמיים? מדוע בית-המקדש לא נגנז כמו המשכן? הרי שניהם היו מקומות קדושים מאוד שבהם שרתה השכינה!

שואל רש"י הקדוש על הפסוק "וְעָשִׂיתָ אֶת הַקְּרָשִׁים" (שמות כו, טו) - "היה לו לומר ועשית קְרָשִׁים, כמו שנאמר בכל דבר ודבר, אם כן מהו הקרשים? (מדוע יש אות 'הא' לפני המילה קרשים)- רוצה לומר מאותן העומדין ומיוחדין לכך!".

מסביר רש"י: "מאותן העומדין ומיוחדין לכך!". כלומר, "יעקב אבינו נטע ארזים במצרים, וכשנפטר, ציווה לבניו להעלותם עימם כשיצאו ממצרים, ואמר להם שעתידי הקב"ה לצוות אותם לעשות משכן במדבר מעצי שטים, וראו שיהיו מזומנים בידם".

אנחנו רואים שאותם הארזים מהם נעשה המשכן- לא היו ארזים פשוטים כלל וכלל. אלו ארזים שיעקב אבינו כבר נטע מלכתחילה בכוונה טהורה, והכינם למלאכת המשכן,

הצלחה בגו"ר

יצחק אריאל בן טובה חגי חיים וב"ב שמואל אימן בן אסתר זרי שגית בת רותי מאיר ישראל בן רחל ברכה- ראת שמים ליאור יהושע סומך וב"ב גלית בת מסודי יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה רונן אברהם וב"ב קסירר אפרים וב"ב רחל ברכה בת פדילה דליה משפ' שטרית נעם יצחק בן רחל ברכה רינה בת סימי וב"ב יוסף ליאור בן דליה אפרת- הצלחה בכל העניינים שלמה ודנה דוד וב"ב אריה ושרה לוי וב"ב י.מ.י.ש כדורי אקבלי יוסף חיים בן נסכה שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר רחובית בת סימי תרצה בתיה בת ימנה נינט סיון בת אסתר עמית בת טובה יוסף בן רוחמה נתנאל בן ג'ינה אילן בן ג'וליאט אסף בן סופיה דוד עומרי בן יהודית מיטל בת מלכה מאיר בן שרית ואליהו טליה עדן אסתר בת שולמית יפית בת ג'ינה שירי ימנה בת שולמית שמעון בן שולמית אנאל חביבה בת שולמית אורן בן נעמי שושנה שירה בת סילביה מיטל בת שושנה אברהם גורג' בן דליה אפרת

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו זרי בן ימנה אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית נועה בת מזל טוב משה מנחם בן רחל דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה נעמה בת יפה דגנית בת שושנה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניצרי בת טסה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניצרי בן פרח- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה סימי בת סוליקה שלו בן מזל פחמה אורן בן אסתר דינה בת מזל נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה לביא ישראל בן תמר חיה אסתר בת סוליקה מוריה בת רחל ברכה נחום בן כירה יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה מישא אסתר בת זוהרה שאול בן סילביה עינת בת רחל ברכה בנימין בן יקוט רפאל משה בן רחל יצחק בן פנינה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק בן רבקה רחל ברכה בת סבריה קסנש בת דגטו יצחק בן חנון רפאל אבידן בן תקווה זהבה בת שושנה רייזל אליהו בן רחל נעמה בת שרה אריה בן רחל יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בו גורג'יה ז"ל

לרפואה שלימה לנוריאל בו אסתר

לרפואה שלימה לאיידה חיה בת אסתר ולילד אלחנן רפאל בן איריס ולילד אורי חיים בו שלי

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאלהו ניצרי בן ימנה וגלית בת מסודי

לרפואה שלימה ציון בן צ'חלה והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

להצלחת אלי ברוט ומשפחתו

שואל ומשיב בהלכה – קלי הבישול - חלק א'

מהי ההגדרה של קלי הבישול וכן במה צריך להיזהר?

איסור: ?

להלן סיכום ההלכה מפי ר' אליהו חיים פנחסי, רבנות מקומית מבשרת ציון:

תשובה: !

דברים רכים שידוע שמתבשלים אף בכלי שני, כגון דג מלוח ישן וקולייס האספנין [דג רך ודק], וכן ביצה חיה של תרנגולת - אסור לתת אותם בשבת אפילו בכלי שני, כל זמן שהיד סולדת בו. ואפילו להערות עליהם מים חמים מכלי שני שהיד סולדת בו אסור, שהדחתן זוהי בישול. **מקורות:** משנה שבת (קמה ע"ב), רמב"ם (פ"ט מהל' שבת ה"ב), שו"ע (סימן שיח ס"ד). ולענין ביצה עינינו הרואות שמתקשה מעט ונעשית ביצה רכה. ושיעור בישול בביצה הוא, עד שתתגלגל - דהיינו: מה שקוראים בזמנינו 'ביצה רכה'.

אולם שאר דברים, שנתנם בכלי שני אינו מבשל כלל, אפילו בדברים הרכים. **הערה:** ראה מה שהאריך בזה בספר חזון עובדיה-שבת (כרך ד עמוד שעו). וכן פסק בשו"ת אור לציון ח"ב (פ"ל אות ה) שאין תבלינים בכלל קלי הבישול, אלא רק דברים, שנכתבו בהלכה כגון ביצה ותה. והגרש"ז אורבך בספר שמירת שבת כהלכתה (פ"א הערה קכד) כתב בימינו שהתבלין טחון דק דק, יש לחשוש בו לקלי הבישול.

יש אומרים, שמכיוון שיש דברים רכים, המתבשלים בכלי שני - ואין אנו בקיאים בטבעם, לכן אסור לתת בכלי שני, שהיד סולדת בו כל דבר, שיש בו משום בישול, זולת דברים המפורשים בתלמוד, שמותר ליתנם בכלי שני כגון תבלין, מים ושמן. וכן מנהג בני אשכנז. **מקורות:** כדעת היראים (סימן רעד) הובא בטור (סימן שיח). וכן דעת הרמ"א (שם ס"ה) שכתב נוהגים להיזהר שלא לתת פת אפילו בכלי שני, כל זמן שהיד סולדת בו. וכן פסק הט"ז (שם ס"ק יח), ובשו"ע לגאון רבינו זלמן (שם ס"ב), וכן פסק המשנה ברורה (שם ס"ק לט, מה). וכתב הגרש"ז אורבך דתבלין המוזכר, אינם אותם תבלינים, המצויים בינינו, שהם באים להטעים את התבשיל, כיוון שהם דקים מאוד ומתבשלים אף בכלי שני. הובא בספר שמירת שבת כהלכתה (פ"א אות קעד).

ומכל מקום בכלי שלישי, אף שהיד סולדת בו נוהגים להקל. **מקורות:** פרי מגדים (א"א אות לה), משנה ברורה (ס' שיח ס"ק מז) ויש מי שהחמיר גם בכלי שלישי כל שהיד סולדת. **מקורות:** חזון אי"ש (סימן נב ס"ק יט) ודווקא בדברים המפורשים בגמרא, שהם מקלי הבישול, אך דברים, שמחמת חומרא אנו חוששים להם שהם מקלי הבישול, אין להחמיר. וכן העיד הגרש"ז אורבך לגבי ביצה, שיש להחמיר אף בכלי שלישי. הובא בשמירת שבת (שם הערה קסט).

נְתִיבַת מַעֲשָׂוֹת

מעשה באחת מתושבות סלוצק, שהתפרנסו היא ובני משפחתה ממכירת דברי מאפה, שהיו אופים, אולם ההצלחה לא האירה להם פנים, והם חיו בדוחק גדול, בצר להם פנתה האשה לגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל לבקש את ברכתו ולשאלו בעצתו. הוא יעץ לה לנהל רישום מדוייק של כל סכום, שהם מרוויחים ולתת ממנו מעשר לצדקה, והבטיח לה, **שאם ינהגו כך, תהא הברכה שורה במעשה ידיהם.**

קיבלה האישה את דבריו. בשבוע הראשון הביאה את המעשר לרבי איסר זלמן על מנת שיתנו לצדקה, אף שהיה זה סכום פשוט ביותר. והנה בשבוע השני הביאה סכום גדול יותר, וכך מדי שבוע גדלו כספי המעשר, עד שהגיעו לסכומים נכבדים. **ברבות הימים נמנתה משפחה זו עם המשפחות העשירות שבסלוצק.** (דרך עץ החיים)

עֲזָרָה לְזוּלָת

פעם אחת הגיע אחד מנכדי הרה"ק ר' אלימלך מליז'נסק זצ"ל אל הגה"ק ר' חיים הלברשטאם (בעל ה'דברי חיים') מצאנז בערב שבת קודש, בזמן שעסק בקציצת ציפורניו, ובכה לפניו, כי בתו הגיעה לפרקה. אבל אינו יכול לשדכה כיוון שאין לו מאומה לצורכי הנדוניה והוצאות החתונה. השיב לו ה'דברי חיים': "הרי לפני כשלוש שנים נתתי לך כמה מאות זהובים לצורך מטרה זו. וכן לפני שנתיים וכן אשתקד, ומדוע עדיין לא שידכת את בתך?". ענה לו: "אכן נתן לי רבינו בעבור זה, אבל מכיוון שהכסף שקיבלתי לא הספיק לכל צורכי החתונה, ואני מטופל במשפחה גדולה, הוצאתי את כל הכסף לפרנסת בני ביתי".

נענה אליו ה'דברי חיים' ואמר לו: "עשה חשבון, כמה נחוץ לך". מיד עשה חשבון כי צריך הוא עבור נדוניה, סך שש מאות זהובים. לצורך מתנות ושאר צורכי נישואין שלוש מאות זהובים. ועבור בני ביתו והכנת מזונות לצורך אכילת החתן, שיאכל על שולחנו עוד מאה זהובים. שאלו הרבי: "האם ישנם אורחים בבית מלון הסמוך?". כשענה לו בחיוב, גמר ליטול את ציפורני ידו הימנית, ומיד רץ בעצמו לבית המלון וקיבל בהלוואה סך אלף זהובים, ותיכף נתן לו את הסכום הנ"ל. ורק אז גמר את נטילת הציפורניים מידו השנייה. (לישישים שמחה).

מינויים

לקבלת העלון חנים במייל מדי שבוע, יש לשלוח בקשה למייל PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

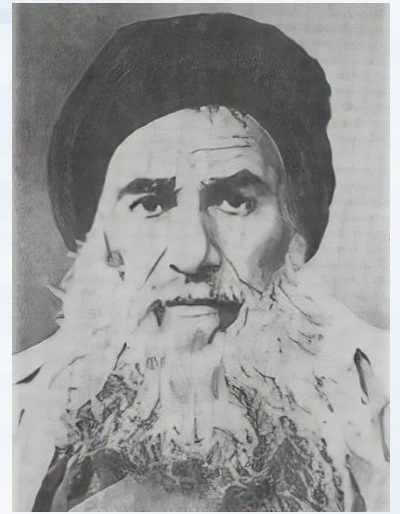
ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמה, רפואה שלמה, הצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 052-7652084 כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבושם 26א ת.ד. 83375. מבשרת ציון. מיקוד 9076926

לשאלות בהלכה

נא לפנות לרב אליהו פנחסי בטל' 052-6329144 (הנייד באישור ועדה רוחנית)

אם ראשונים כמלאכים - הגאון הרב יוסף בוכריץ זצ"ל

הגאון רבי יוסף בוכריץ זצ"ל - נולד בשנת ה'תרמ"ה (1885) ב'חארה צגירה' (הרובע הקטן) שבג'רבא. משפחתו הייתה ידועה בחכמים, דיינים וסופרים מהעיר פאס שבמרוקו, כשבזוק העיתים היגרו לג'רבה וללוב. עוד בילדותו נודע בשקידתו העצומה בתורה. תשוקתו ללימוד התורה לא ידעה שבעה. עבר לגור בעיר הבירה תוניס והתמנה לעוזרו של המרא דאתרא רבו הגאון רבי משה זקן מאזוז זצ"ל. בשנת ה'תרע"ה (1915) לאחר פטירת המרא דאתרא, מונה לכהן כדיין ברובע היהודי 'חארה צגירה' בג'רבא, והוא בן שלושים שנה בלבד! בשנת ה'תרפ"א (1921) מונה לכהן כראב"ד קהילת זרזיס. היה נערץ על כל בני הקהילה וכן כיתת רגליו מכפר לכפר כדי להפיץ תורה. חריף ובקי עצום היה רבינו בכל חדרי התורה. כוחו גדול היה בנגלה ובנסתר ובחוכמת הדקדוק. סייע לנזקקים ולעניים. ביום ה' אדר ה'תש"ט (1949) התבקש לבית עולמו. נפטר בגיל 64 שנים. **כשלושים שנה לאחר פטירתו**, ביום ר"ח אלול ה'תשל"ט (1979), הועלה לארץ ונקבר בהר הזיתים בירושלים. העיד נכדו ר' אליהו שהיה עד ביום שהעלו את רבינו עצמותיו היו שלמות וזקנו היה שלם לחלוטין!

אביו: ר' אברהם (מנכבי הקהילה וחבר בחברא קדישא המקומית, ולמחייתו עסק במכירת סדקית). **אימו:** מרת שרה. **מרבותיו:** הגאון ר' דוד הכהן גדישא זצ"ל (מח"ס 'שירי דוד'), הגאון ר' משה זקן מאזוז, הגאון ר' שלמה דאנה. **מתלמידיו:** הגאון ר' משה הכהן דריהם זצ"ל (מח"ס 'ידי משה', כיהן כרבה של 'חארה צגירה' בג'רבא, ואחרי עלותו ארצה שימש כדיין בטבריה), הגאון ר' בנימין מיקיץ דידי זצ"ל (מח"ס 'תולדות יצחק' ועוד), הגאון ר' סאסי הכהן זצ"ל (מח"ס 'פרכת המסך' ו'מדרשו של שם ועבר'), הגאון ר' כמוס סופר זצ"ל (רב מושב עלמא) ועוד רבים. **מספריו:** **יוסף לקח** - חידושים על התורה ודרושים (2 חלקים) - **זכרון יוסף** - חידושים ושו"ת על ארבעת חלקי שו"ע - **זכות יוסף** - דרושים - **יקונטרס לחוקקי ישראל** - מכתבי תורה מאב"ד תונס ר' ישראל זיתון לרבינו ומכתבים לר' משה זקן מאזוז ור' דוד בן בארון

להלן דברים נפלאים, שהובאו ע"י ידידי ורעי, ר' עובדיה חן מחבר העלון 'פניני הפרשה' ועוד ספרים חשובים, ששוחח עם נכדו, ר' חיים בוכריץ שליט"א יו"ר מוסדות 'יוסף לקח': יום אחד בא אביו של רבינו לרבו ר' דוד הכהן, והודיעו כי היות והפרנסה בבית דחוקה עד מאוד, נאלץ לקחת את בנו יוסף שיסייע בידו בעבודתו. ואכן, יצא הילד וסייע לאביו במסחרו, ובא ללמוד בימי חמישי ושישי. אך למרות שהיה משתתף בלימודים רק בשני ימים בשבוע, היה התלמיד המצטיין ביותר.

כשמע הגאון ר' מעתוק עתוגי הכהן זצ"ל (מח"ס 'יקר הערך', שמלבד גדולתו בתורה, היה ידוע כאיש חסד גדול ומרבה להיטיב), כי רבינו נאלץ לסייע בידי אביו למחייתו, ומפסיד את לימודיו, התמלא צער רב, כי הכיר את כישוריו של הנער, וראה בעיני רוחו כי עדין לגדולות. מה עשה? הלך לאביו ועשה עימו הסכם: "אם ימשיך בנך ללמוד, אדאג כי עשרה פרנסים מהעיר ידאגו לכל מחסורך", שמע כך האב ונאות להצעה בשמחה. ואכן כך היה. רבינו המשיך לשקוד על תלמודו, ועשה חיל בלימודיו, בעוד רבי מעתוק שומר על הבטחתו, ודואג לכל מחסורם של בני ביתו.

ר' מעתוק רצה להיות בטוח, כי אכן הוא משקיע ב'הילום' הנכון, וביקש, אפוא, מהילד לבוא לפניו בכל סוף שבוע בכדי לעמוד על הישגיו. מדי יום שישי היה מגיע אליו רבינו וחוזר לפניו על כל אשר למד במשך השבוע, ולאחר הבחינה היה ר' מעתוק נותן בידיו את כל הכסף הדרוש בעבורו ובעבור בני משפחתו. **האמת היא, שלא עשרה פרנסים מהעיר היו מחזיקים ותומכים במשפחה, אלא ר' מעתוק בעצמו היה משלם את כל הסכום מכיסו הפרטי!** ואכן, זכה רבי מעתוק והשקיע השקעה בטוחה, ובזכותו עמד לישראל אחד מעמודי התווך של עולם התורה.

על אף גדולתו העצומה, היה הוא בעצמו ממונה על חלוקת כספי הצדקה לעניים. ניתן היה לראותו מכתת רגליו ברחובות, ועובר מבית לבית לאסוף מצרכים עבור עניי העיר. לאחר מכן היה נושא בידיו שני סלים כבדים עמוסים מכל טוב, וסובב מבית נוצר למשנהו ומעניק במאור פנים מתכולת הסלים. חלק גדול מהמצרכים היו משלן, והשאר תרומת נדיבי העיר. בהיותו מעורה בחיי צאן מרעיתו, ידע להתאים את הנדבה למשפחה לפי צרכיה האישיים. למשפחה אחת שלח מזון, לשניה בגדים, לשלישית תכשיטים וכיוצא בזה.

הקפיד על מתן בסתר, ודאג, שהעניים המקבלים לא יתביישו. פעם דרשו ממנו אנשי ועד הקהילה למסור את שמות האנשים מקבלי התרומה, אך רבינו סירב למלא את מבוקשם. מחשש, שמא לא יעמוד בלחץ גלגלות את השמות, **דרש לנכות ממשכורתו את סכומי הכסף שהיה נותן לעניים**. אחד מבני הקהילה, בשם ורגני שועי סיפר כיצד היה רבינו מקיים את מצוות הצדקה בהסתר, מבלי לבייש את המשפחות הנזקקות. נוטל חבילה של בגדים, הולך ונוקש אצל המשפחה ומבקש להשאירה אצלם, בטענה כי אין לו כוח בידו לשאת אותה לביתו, וכי ייתכן, שישלח את בנו לקחת את החבילה, ואם לא יבוא, **יכולים הם להשתמש בבגדים אלו. כך היה אומר ולא שב אליהם**.

בשנת ה'תש"ט בתקופת 'מבצע סיני', יצאו כנופיות מתפרעים ערביים, וקמו לעשות שפטים ביהודי זרזיס. מאות רבות של המוני מוסלמים משולהבים צעדו מהכפר למואנסה הסמוך, כשבידיהם כלי משחית, ופניהם לזרזיס להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים שם, רח"ל. בדרכם, חלפו בסמוך לבית החיים היהודי, כשלפתע קפאו על מקומם. **לעיניהם הנדהמות נתגלתה דמותו של רבינו הקבור שם, כשהוא ניצב עומד סמוך לקברו, עטוף בתכריכים לבנים כמלאך ה' צבאות, ומתרה בהם לבל יעיזו לבצע את זממם!** ראו הערבים, ובהלה ורעד אחזתם, ומיד שבו על עקבותיהם, ויהי לנו. סיפור זה סיפר, השומר הערבי של בית העלמין, שחזה במעשה זה במו עיניו.

צְדָקָה תַּצִּיל מִמָּוֶת

של אלף דולר, המלאך, אשר ימליץ טוב עבורו יוכל לפעול כי יבריא לחלוטין ויוכל ללכת על שתי רגליו".

מספר הרב: כשקיבלתי את התשובה המהירה של הרבי, לא התמהמהתי והלכתי מיד לבית הרפואה כדי להעבירה לחולה. בני המשפחה פגשו בי מחוץ לחדרו של החולה, ואשתו שאלה כאשר ראתה אותי: "האם הגיעה תשובת הרבי?".

סיפרתי על תוכן התשובה ונתקלתי בתגובה צוננת למדי. אחד הגיסים אמר בכעס, כי זהו ניצול חוסר ישע של חולה לסחיטה כספית. "אדם משותק בשתי רגליו מבקש ברכה, ומנצלים את מצבו כדי להוציא ממנו סכום עתק!". (באותן השנים אלף דולר היה נחשב לסכום אגדי ממש).

"הבנתי לליבו של הגיס", מתאר הרב, "ולא התווכחתי עימו. ללא אומר נכנסתי לחדרו של החולה, שם נכח גם בנו. האיש שמח לקראתי ושמח שבעתיים כשנודע כי באמתחתי תשובה מהרבי. הקראתי לו את מכתבו של הרבי כלשונו ותרגמתי לו אותו לאנגלית".

"האיש, שהיה אמיד, לקח את הדברים ברצינות רבה. הוא פנה אל בנו וביקשו, כי ייקח את מלוא הסכום, אלף דולר במזומן, וייסע למונטריאול, יפגוש במקימי המוסד וימסור להם את תרומתו. "אנא עשה זאת ללא שהיות", ביקש-פקד. 'ברצוני לחיות!'. "

"אעשה זאת", הבטיח הבן. הבטיח וגם קיים. להפתעת כל בני המשפחה, חלה בפתאומיות הטבה חדה במצבו של החולה. הוא ניסה לעמוד מעט על רגליו - והצליח.

ימים ספורים לאחר מכן הגיע הפרופסור שטיפל בו והבחין בשינוי הפתאומי, ולא האמין למראה עיניו. הוא היה בטוח, כי המשפחה עירבה רופא נוסף בטיפול ומאוד כעס על כך. הוא גער בהם כיצד העיזו לתת לחולה תרופות אחרות, ללא תיאום עם הצוות המטפל.

בני המשפחה נבהלו מזעמו. הם הבטיחו לו נאמנה בהן צדקם כי שום רופא נוסף לא היה מעורב בהחלמה הפתאומית של האב. כאשר השתכנע הפרופסור, כי הם דוברי אמת, לא הצליח לכלוא את התפעלותו הרבה.

מעודו, כך אמר, לא נתקל בנס רפואי שכזה. לעבור בתוך כמה ימים ממצב של שיתוק קשה בשתי הגפיים התחתונות, לעמידה של ממש על הרגליים! הפרופסור הביע הערכה כי בקרוב יוכל כבר האיש לעזוב את בית הרפואה...

האיש אכן שוחרר בתוך זמן קצר לביתו. תחילה הלך בעזרת קב"ים עד שהחלים לחלוטין. זמן לא רב לאחר מכן אף חגג בשמחה רבה את נישואי בנו ופיזז ורקד על שתי רגליו.

סיפר החסיד, הרב שלמה קזרנובסקי ז"ל: הרבי הקודם מליובאוויטש, רבי יוסף יצחק שניאורסון זצ"ל, הטיל עלי ועל חתנו, הרב שמריה גוראריה זצ"ל, שליחות מסוימת אותה היה עלינו לבצע בטורונטו שבקנדה. מיד התארגנו שנינו, התכוננו לנסיעה ויצאנו לדרך בהקדם.

כאשר הגענו לטורונטו שרר בה מזג אוויר סוער במיוחד. השלגים העזים והרוחות החזקות גרמו להשבתת התחבורה, ובאין ברירה נשארנו בבית המלון בו שהינו, עד לשוך הסערה.

בקרב הקהילה היהודית עברה חיש השמועה על בואנו, ובתוך זמן קצר הגיעו לבית המלון מספר חסידי וידידי חב"ד, אשר שמחו על ההזדמנות לפגוש בחתנו של הרבי.

בין הבאים היה רב קהילה מכובד, אשר סיפר לנו סיפור לו היה שותף ועד. היה זה בשנת ה'ת"ש (1950). אחד מבני קהילתנו לקה בשיתוק פתאומי ברגליו ואושפז בבית הרפואה המקומי.

מיד כאשר נודע לרב על מחלתו, הלך לבקרו כדי לעודד אותו. אלא שמצבו הרפואי של האיש היה קודר למדי. אפילו הדיבור היה קשה עליו, וכדי שלא לאמצו יתר על המידה התיר הסגל הרפואי למבקרים מעטים מאוד להיכנס לחדרו.

גם מהרב ביקשו לוותר על ביקורו אצל החולה. הוא נותר בחדר סמוך עם בני המשפחה ושמע מהם פרטים על המצב ועל אבחנות הרופאים. עודם משוחחים, זיהה האיש ממיטתו את קולו של הרב, וביקש מאחת האחיות לקרוא לו. חשוב היה לו לומר דבר-מה לרב.

הרב נכנס והחולה אמר לו כי שמע שהרבי מליובאוויטש הגיע לארצות-הברית. בקשתו הייתה, כי הרב יכתוב לרבי מכתב מהיר וישאל בשמו כיצד ניתן להמיר את גזר הדין הקשה שנחת עליו ולזכות בחיים בריאים. הרב כמובן הסכים והבטיח לאיש לבצע את בקשתו בהקדם.

נאמן להבטחתו, מיד עם הגיע הרב לביתו, התיישב לכתוב מכתב ארוך אל הרבי, בו פירט את כול הידוע לו על מצבו הקשה של האיש. כלשונו, שאל את הרבי בשמו, מה עליו לעשות כדי להמיר את גזר דינו ולזכות בברכה לרפואה שלימה. המכתב נשלח בדואר מהיר לכתובתו של הרבי בניו-יורק, ותשובת הרבי לא איחרה לבוא. וכך נכתב בה:

"מסור לחולה כי בימים אלה הולכת ונבנית ישיבת 'תומכי תמימים' בעיר מונטריאול, והפסוק אומר 'אם יש עליו מלאך מליץ אֶחָד מִנִּי אֶלְפִי' (איוב לג, כג). אינו דומה מלאך מליץ של אלף למלאך של מאה. אם יתרום עבור בניית הישיבה סך

הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל
הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל
אביבה בת איריין ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
יצחק בן חביבה ז"ל
אהרון (אורי) בן ברקה ז"ל
חי זידי בן קלרה ז"ל
יוסף בן סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
יעקב בן סלימה ז"ל
ספירנה תקווה בת נעימה ע"ה
מישא אסתר בת זהרה ע"ה
אברהם בן דינה ז"ל

הרב שבתי בן אסתיא אטון זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
גאולה בת טובה ע"ה
עמירם בן דבורה ז"ל
ר' עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל
דחור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל
דב בן יצחק ז"ל
סוליקה בת עישה ע"ה
רחל רפאת בת השמת ע"ה
סלים בן פרחא ז"ל
לטיף בן פרחא ז"ל
דניאל רפאל בן חגית ז"ל
יהודה בן סעידה ז"ל
עפאת בת השמת ע"ה

הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל
הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל
שמואל בן ברקה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
אביחי בן אסתר ז"ל
נעימה בת גורג'יה ע"ה
דוד בר חסיבה ז"ל
רפאל בן אסתר ז"ל
שמעון בן שמחה ז"ל
ר' דב בן בנימין אלטר ז"ל
יעקב בן נעימה ע"ה
שמעון בן חנה ז"ל
גורג'יה בת נעימה ע"ה

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל
הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל
אסתר בת בלה ע"ה
נעמי בת כותון ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
צדיק חכם בן חזלה ז"ל
ע"ה שני בת אסתר ע"ה
מסודי בת חביבה ע"ה
יונה בן סעדה ז"ל
ברכה בת מרדכי ע"ה
יעקב בן נעמה ז"ל
שרה בת מורברי רחל ע"ה
אלון בן סעדה ז"ל